

AMB CEL·LO

Marta Pérez Sierra

El dia a dia de la Gemma es nodria d'un ordre rigorós imposat pel seu caràcter obsessiu i el seu tarannà metòdic.

Era feliç endreçant, en totes les fases i vessants del que suposa endreçar.

Li agradava imposar-se un ordre i complir-lo. Coses com dinar sempre a la mateixa hora o saber segur en quin arxivador havia desat les factures del pàrquing li produïen una tranquil·litat d'esperit difícil d'explicar a algú que no ho hagi experimentat.

Ignorava que per qualsevol petitíssima esclatxa el desori es pot infiltrar i anar-se'n en orris els esquemes.

La Gemma, fidel a les seves disciplines, a més a més de portar una escrupolosa agenda, anotava les previsions més, diguem-ne, d'estar per casa, en un full de calendari, que, amb imants de propaganda, subjectava a la porta de la nevera.

Quan va acabar el mes de setembre i va anar a canviar el full —cosa que feia cada mes religiosament— es va adonar

que no hi havia escrit cap nota, cap. Estrany, habitualment el guixava sense esculpols.

Sempre feia el mateix, el primer dia de cada mes treia el full de calendari, repassava les notes, comprovava que no li havia passat res i, si tot era correcte, l'estripava en bocins petits i el llençava al cubell blau, el del reciclatge del paper. Després subjectava amb els imants el nou mes a la porta de la nevera.

Aquell 1 de setembre també, la mateixa rutina: ella/calendari, però... va succeir. Va estripar pel mig el full del mes en curs en lloc de l'acabat. Van ser uns segons en els quals se li'n va anar el cap, suficients per equivocar-se. Li van venir ganes de llençar-ho tot al cubell blau, però no en va ser capaç: on escriuria les seves anotacions? Així que, amb molta cura, amb cel·lo, va enganxar les dues parts. Tot un mes sencer aquell error va estar exposat a la porta de la nevera! Cofoi, com dient-li: "Ei! Senyora perfeccionista, tu també t'equivoques!". I ella ignorant-lo, com fent veure que no el sentia. Fou un desgavell, un pols entre la seva memòria i el calendari. Un pols inconscient, perquè ella no se'n va adonar fins el 30 de setembre, quan, en pensar: "Demà canviaré el full del calendari", va afegir-hi: "Renoï, aquest mes no he fet res?".

És clar que sí que n'havia fet, de coses, però negant l'estrip del full del calendari no havia gosat escriure-hi res. Ella que ho anotava tot: les visites mèdiques, les cites amb les seves amigues, les trobades amb l'Enric... Quan li tocava afegir sal al rentaplats... Però aquell setembre estava blanc, net, ni una lletra, totes les caselles immaculades. Tan sols el tros de cel·lo al bell mig de la plana, insultant i desafiador.

La Gemma, trasbalsada, sentí dins seu una espurna de consciència del que pot suposar el desordre, el caos. Les seves emocions sempre calculades i el seu fer diari sempre estructurat van patir un daltabaix. A can Pistras el seu mètode!

No va ser capaç d'acostar-se al calendari l'1 d'octubre, ni el 2. Com que el full estava a la porta de la nevera, per no obrir-la s'alimentà de magdalenes i galetes que tenia a l'armariet de la cuina. El 3 d'octubre la panxa li començà a fer mal. Estrafeta d'angoixa, pensava que havia de fer un cop de cap i treure's de sobre aquell setembre esberlat, com mort d'antuvi.

A la fi es decidí, separà octubre de la matriu del calendari, va treure setembre de la porta de la nevera i... trencà el full pel mig per llençar-lo al reciclatge. El fatídic destí actuà de nou. Cras! Ho havia tornat a fer! Ai, las! El destí estava contra la seva harmonia, el desgavell s'havia iniciat un altre cop. Corpresa, aguantava entre les seves mans els dos bocins del full d'octubre.

Anar a buscar el cel·lo i l'enganxà.

De nou, un mes esquinçat pel mig presidia la seva cuina.

Sabia del cert que no hi escriuria res. Ara ho sabia.

Aquell mes no es va moure de casa, no podia desobeir les instruccions del calendari ara que n'era conscient.